

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2011. tavasz

XV. évfolyam 1. szám

Az Úrnak szüksége van reád!

„Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? – mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá.” (Luk 19,31)

A virágvasárnapi bevonulás története ismert előttünk. Jézus Jeruzsálembe érkezik, az ünnepre. Az emberek hallottak a különös próféta-ról, ezért reménykedve várják, sőt királyként fogadják. De vajon hányan a szívében fogat meg a felismerés, hogy mennyire igazán király Jézus? Hányan gondoltak úgy reá abban a pillanatban, hogy ő nemcsak a megélhetési gondjaikat orvosolja majd, hanem sokkal többet, sokkal jobbat kíván nyújtani? Az egész sokaságból talán csak egy ember volt, aki megérezte valamit Krisztus királyi igényéből: az a névtelen valaki, akit az a megtiszteltetés ért, hogy odaadhatta szamarát Jézus királyi bevonulásához.

Jézus két tanítványát küldi el a szomszéd faluba azzal az utasítással, hogy találjanak egy szamarat a csikójával együtt, azt oldozzák el, és vigyék hozzá, mert neki szüksége van reá. És ha az állat gazdája megkérdezi, hogy miért viszik el a szamarat, csak így válaszoljanak: „Az Úrnak van szüksége rá!” A gazda azonnal megértette, hogy miről van szó. Nem ellenkezett, hogy neki még nagyobb szüksége van a samarra,

ami tényleg elképzelhető, hanem megértette, hogy ha az Úrnak van szüksége reá, akkor övé az elsőbbség. Talán ez az, amit mi nem merünk vállalni: hogy Krisztus az első, és minden más csak ezután következik. Mi olyan hívők vagyunk, hogy amikor Jézus megüzeni, hogy most szükségem van rád, kifogásokat keresünk. Ha például megüzeni, hogy szükségem van a pénzre, akkor szép logikus érvekkel megmagyarázzuk Neki, hogy ez most lehetetlen, mert még a magunk szükségleteire sem elég. Amikor egy társaságban azt mondja Jézus: most szüksé-

gem van arra, hogy tanúskodj mellettem, akkor ijedten mentegetőzünk mondván: minden mást Uram, csak azt ne, hogy hitetlen emberek előtt tanúskodjam Rólad, hiszen megmosolyognak! Amikor munkából fáradtan hazajövet úgy hallok, mintha ezt mondaná: látogasd meg azt a gyülekezeti tagot, akiről tudod, hogy nagybeteg, akkor egyből válaszolsz: képtelenség, most túl fáradt vagyok hozzá! Nos, talán ezért nem tud kellőképpen használni bennünket Jézus, mert nem engedelmességek neki. Szeretjük mi őt, szolgálunk mi neki, követjük is őt – csak éppen nem úgy, ahogyan ő mondja, hanem ahogy nekünk tetszik.

A történetbeli névtelen ember magatartása megmutatja, hogy milyen az, amikor az ember életében gyakorlatilag is megvalósul Krisztus királysága. Emlékeztessen bennünket is ez a mozzanat arra, hogy Jézus nem hozsánnázást vár tőlünk, hanem engedelmességet. Nem látványos ünneplést, hanem csendes alázatot és az ő ügyének odaszánt életet. Milyen fájdalmas lehetett Jézusnak hallani ezt a virágvasárnapi éneket, mikor tudta jól, hogy mi vár reá... De ő mégis jön ezen a virágvasárnapon is, hogy újra kegyelmet kínáljon hűtlen, engedetlen, önző alattvalóinak. Mert van-e nagyobb kegyelem, mint az, hogy még mindig keres bennünket, és még mindig azt üzeni, hogy szüksége van éppen rád?! Még mindig nem késő elismerni uralkodói hatalmát és engedelmeskedni neki! Ő türelmesen várja, hogy te is felismerd őbenne életed királyát.

Blázy Árpádné

Amit senki sem gondolt

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek. (...) Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zengéje.”

Ismerős mondat ez mindannyiunknak, akik kereszténynek valljuk magunkat. Az én hitemnek ez a mondat lett az egyik legboldogabb bizonyossága, amikor ki tudtam mondani:

ámde Krisztus feltámadt! A nagycsütörtöki vacsoránál még senkinek sem jutott volna eszébe, senki el nem képzelte volna ezt a helyzetet, ezt a lehetőséget. Még azt sem, ami néhány óra múlva megtörtént Jézussal: elfogták, megkínózták, megölték. Ha én ott lettem volna, én sem tudtam volna elképzelni – a pénteki események, a keresztre feszítés láttán még kevésbé.

Azonban – Isten irántunk való szeretete okán – a történetnek nem ez a vége. Milyen jó, hogy tudhatom: Jézus Krisztus, aki legyőzte a halált, engem is feltámaszt majd az utolsó napon, ami után nem marad semmi úgy, mint ahogy addig volt. Halleluja!

Először is az a nap a Sátán garázdalkodásának végét jelenti. Mert eljön a pillanat, ami-

kor azt mondja az Atya: eddig és nem tovább! S amit ő kimond, az meglesz úgy, mint kezdetben. Azután elkezdődik az az élet, amit Isten megígért az őt szeretőknek, amelynek nem lesz soha vége, ahol a bűn egyszerűen nem létezik többé. Ez csodás! Hazugságmentes, szeretetteljes, tiszta és szent élet minden házban és szívben – ezt ígerte Isten, és az ő ígérete igaz. Ezt várja a lelkem! Elkezdődik az az élet, ahol Isten minden könnyet letöröl a szemünkről, s minden pillanat vele együtt zajlik majd.

Hát gondolhatta volna ezt bárki is még nagycsütörtökön?

Lázár Erzsi

Add a lábad!

Jézus – a tanítványaival közösen utoljára megünnepelt szabadulási emlékünnepen (páska) – *megmossa tanítványai lábát*. Ez most nem hatalmi jel. Nem olyan, mint egy évvel korábban a Genezáret-tó közelében véghez vitt megvendéglés csodája, ami után az ünnep gondolatához kapcsolódva kijelenti: „Én vagyok a mennyből alászállt kenyér”. De ez a váratlan jel mégis sokkal több, mint az igazi alázat demonstrálása, mint egy vizuális parainézis. Alkalmas „rávezetés” ez arra a kétszer három mondatra (szerezetési igék), amit Jézus ezen az estén beiktat a hagyományos családi páskaliturgia szövegébe, s amelyben a maga művének legesszenciálisabb értelmezését adja tanítványai számára.

A jel spirituális üzenete világos: a Jézus vére által megalapított szövetségben csak az tud igazán elmerülni és felüldülni, aki nem a maga által kijelölt utat járja, akinek útját fentről jelölik ki, aki akkor is ezen az úton tartja a lábát, ha

ez olykor kényelmetlen és izzadságos. Akinek „intim szférája” Jézussal szemben ellillan, mert teljesen be akarja fogadni Őt. Aki felismeri és megbecsüli Jézusnak az életében végzett korábbi munkáját. Aki számára Jézus beszédei a legdrágábbak, de mégis az Ő személyes valósága után vágyik, mert lényének közelsége, az Ő személyes érintése többet jelent számára, mint a hagyományozott beszédeiben megmutatkozó igazság és intellektus.

Nagycsütörtökön meghív minket Jézus. Mire? A szövetségben való gyönyörűséges elmélyülésre. Add hát a lábad! Ha mosdatlan, akkor is. Mert ha megetheti veled is, valami olyat élsz át, aminek megértéséhez kevés az emberi szó, kevés a hittanlecke. Így lesz igazán tiéd az, amit Isten nagypénteken, majd húsvétkor készített el és címzett meg számodra.

Lázár Attila

Nagyszombat, a nagy kérdés csendje

Nagyszombat mint elnevezés része az életünknek. A kelenföldi templomunknál járó 86-os busznak van egy Nagyszombat utcai megállója a templomunktól huszonegy percre. Gyülekezetünk számos tagja kötődik valamilyen módon az Eötvös Loránd Tudományegyetemhez, amelynek jogelődjét éppen a felvidéki Nagyszombaton alapították meg 1635-ben.

Különös viszont, hogy Nagypéntek vagy Nagycsütörtök utcáról illetve városról nem tudunk. Ezzel szöges ellentétben viszonylag közismertek nagycsütörtök és nagypéntek eseményei és tartalma. Míg nagyszombat... Egyáltalán történt valami nagyszombaton? Nagyszombat – különös íze van ennek a szónak. Használjuk. De mit is jelent?

Sokak számára elégedettséggel teli ünnep, sabbat, egy újabb hét kezdete lehetett az első nagyszombat, hisz az előző héten sikeresen megvédték az Istent az írástudók vezetésével. Emberi ésszel felfoghatatlan, hogy egy ács fia egyszerűen az Isten Fiának tartsa magát! Ettől akkor is meg kell védeni az Istent, ha minden más gyógyító rabbinál különösebb csodákkal, messiási jelekkel szolgált az ács fia. Emberi észre alapozott hittel ennél sokkal messzebbre jutni nem lehet. Az emberi védelemre és emberi áldozatokra szoruló istenség képe ez.

A tanítványi és követői kör számára az első nagyszombat a számvetés ideje lehetett. Bedőlünk az önjelölt messiások egyikének? De hát páratlan csodákat láttunk! Ezekhez képest egy közepesebb csoda is elég lett volna megmenekülni a keresztfától. „Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!” De mégis, a szemünk láttára vállalta a meghurcolást. És még csak azt sem engedte, hogy megnehezítsük az el-

fogását. Az egész olyan érthetetlen! Kitértünk bizalmunkkal, csodálatosan beszélt és cselekedett, és mégis a legmegalázóbb módon végezte. Hogyan is lehetne a mi megmentőnk egy ilyen érheterlen, a páratlan lehetőségeit fel nem használó messiásjelölt?

Ki volt Ő, és mit akart?

Nagyszombat eseménytelen csöndje egy lehetőség arra, hogy meghalljuk az út, igazság és élet szavát. Jézus mondja Pilátusnak: „Én azért születtem, és azért jöttem a világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” Senki sem kerülheti meg a pilátusi kérdést, hogy „Mi az igazság?” Maga Jézus is tanítványainak szegezi a kérdést, hogy „Hát

ti kinek mondotok engem?” Amikor Péterből a mennyei ihletettség beszél, akkor kimondja, hogy „Te vagy a Krisztus.” De amikor Péter meg akarta dorgálni az eljövendő szenvedéseiről beszélő Jézust, akkor egyértelmű a válasz: „Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.” Csak látszólagos az eseménytelenség az első nagyszombatán. Hisz nagyon is fontos dolog történt. A nagyszombati kérdés csendjében telt az idő, hogy eljöhessen az a bizonyos harmadnap, amelyre felépítettett a „megdicőült Krisztus testének temploma”. A nagy kérdésre adott választól függ, hogy valaki részévé válik-e ezen egyetlen igazi templomnak vagy sem.

Deák téri templomunkban immár bőven több mint fél évszázada minden nagyszombaton felhangzik az alábbi ima a János-passió nyitókórusa által: „Urunk, mi uralkodónk, kinek dicsősége betölti az egész Földet, mutasd meg a te szenvedésed által, hogy Te – az igaz Isten Fia minden időkben – a legnagyobb megaláztatásban is megdicőülsz.”

Nagyszombat egy csendes nap a hit nélkül is látható történeti Jézus és a csak hittel látható, megdicőült Krisztus között. Kelenföldi oltárképünk folyton emlékeztet a lényegre: „boldogok, akik nem látnak és hisznek”.

Pröhle Péter

Békesség néktek!

Érdemes elgondolkoznunk azon, hogy miért köszöntötte a feltámadott Jézus ilyen módon a tanítványokat. A félelem volt ott a szívükben, mert Jézus golgotai halála – szerintük – azt jelentette, hogy Isten elhagyta Őt. Úgy látták, hogy ezzel Jézus szeretetteljes odafordulása a bűnösökhöz és a betegekhez érvényét veszíti, továbbá Isten országában nincsen helye a megtérő bűnösöknek, a vámszedőknek vagy leprásoknak. Sőt, nem lehet az sem igaz, hogy a Mennyei Atya elébe fut a tékozló fiúnak... Aztán jött húsvét hajnala és az asszonyok elképzelhetetlen állítása: az angyalok azt mondták, hogy Jézus feltámadt...

Ha ezt átérezzük, akkor világos számunkra is, hogy miért köszönti Jézus feltámadása után így a tanítványait: „Békesség néktek!” A feltámadott Jézus megjelenésével minden megváltozott. A feltámadás ténye azt bizonyította, hogy a kereszthalál nem az átok helye, ahol Isten elfordul a szenvedőtől, hanem Isten sze-

retetének látható bizonyítéka, az új élet lehetőségének kezdete.

A zsidó vallásosságban élők számára akkor vált megfoghatóbbá Jézus halálának értelme, amikor megjelent előttük az áldozati oltár képe. Számukra világos volt, hogy aki bűnt követ el, annak bűnhődnie kell, vagy a bűnét meg kell váltani egy áldozati étellel, egy bárány életével. Az áldozati bárányt az oltáron égették el, adták át Istennek. Így már kezdték a keresztfában azt az oltárt látni, ahol az önmagát feláldozó Bárány – Krisztus – meghalt értünk, hogy Isten elfogadhasson bennünket. Eszükbe jutott, hogy Ézsaiás próféta már évszázadokkal korábban írt az Isten-küldötte áldozati bárányról, aki „a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az

ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ézs 53,3–5)
A pogányokból lett keresztyének számára az áldozati oltár képe nem volt olyan világos, ezért számukra Pál apostol a váltságdíj fogalmával tette érthetővé és elfogadhatóvá a gótgai keresztet.

A rabszolgaság Jézus idejében „természetes” volt. Akkor egy rabszolga nem tudta kiváltania magát a rabszolgaságból. Ha rengeteget dolgozott is, amit keresett, az mindig a gazdájáé lett. Másnak kellett, lehetett kiváltania őt. Mivel mi is érezzük magunkon, hogy rossz szokásainktól, bűneinktől nem tudunk kiszabadulni, ezért „érthető” számunkra, hogy Jézus „kifizeti értünk” a váltságdíjat, és így szabadulunk ki a bűn rabságából és fogságából. Pál apostol ezt így írja le röviden Timóteusnak: „Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.” (1Tim 2,5–6) Kicsit részletesebben mondja a Római levélben: „Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul...” (Róm 3, 22–25)

Értjük mi ma húsvét jelentőségét? Beszédess számunkra még a helyettesítő áldozati bárány képe vagy a rabszolgaságból kiváltó váltságdíj hasonlata? Azt hiszem, számunkra az ilyen szóhasználat már ismeretlen és idegen.

Talán jobban megértjük nagypéntek és húsvét

jelentőségét, ha meglátjuk a bennünket kereső Isten szeretetének nagyságát.

Lehet a szeretetet valahogy mérni? Az egymást kereső fiatalok kisebb-nagyobb ajándékokkal kezdik tudatni, hogy szeretik-keresik a másikat. A házastársak értékelik a másik áldozatát, amivel egymást segítik a betegség idején. A gyermek tudja, hogy a szülők szeretik, mert körülveszi őt a szülők gondossága, sőt áldozata, hisz még éjszaka is felkelnek hozzá, ha szükséges. Az értünk hozott áldozat nagysága mutatja a bennünket kereső szeretet nagyságát. A legnagyobb áldozat, ha valaki az életét adja értünk... És ezt tette Isten, amikor elküldte Jézust, aki meghalt értünk: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján 3,16)
Hálás szívvel és teljes bizalommal forduljunk feléje húsvét ünnepén!

Missura Tibor

Minden végben kezdet rejtezik

Újra és újra magával ragad a feltámadott Jézus magatartása az egyik evangéliumi leírásban. A történetet *Az emmausi tanítványok* címen ismerjük.

Két tanítvány bandukol Emmaus felé. Csálódottak és elkeseredettek, mert aki elhívta őket, és akit követtek, mégsem bizonyult elég nagyknak ahhoz, hogy legyőzze az emberek

irigységét, hamis vallásosságát és a hatalomhoz való ragaszkodását. Lukács azt is feljegyzi, hogy ezek a tanítványok nem egyszerűen csak beszélgettek az úton arról, ami Jeruzsálemben történt, hanem vitatkoztak is egymással. Úgy tűnik, a belső feszültségen már akkor is így lehetett a legkönnyebben enyhíteni...

Aztán megjelent Jézus, melléjük szegődött, és együtt ment velük. Korábban nem értettem, hogy miért részletezi ennyire Lukács ezt a momentumot: megjelent, melléjük szegődött, együtt ment velük. Aztán kezdtem megérteni, hogy ez a jelenet is azt akarja érzékelteni, hogy ő egészen másképp szól és cselekszik. Jézus rájuk hangolódik, felveszi a ritmusukat, és hallgatja őket. Ki tudja meddig... Nincsenek kész válaszok, nincsen semmi türelmetlenség, csak figyelem és mélyről fakadó vágy, hogy valami elkezdődjön a tanítványokban.

A tanítványok éppen lezárni készülnek valamit. Valakiben bíztak, valakit követtek, de most már csak a csalódást érzik. „Pedig mi abban reménykedtünk...” Csalódtak a meszerben és talán magukban is. Mégsem ő fogja megváltani Izraelt, mégsem őt kellett volna követni. Vajon mit fognak szólni a többiek, akik csak azt látták, hogy egykor milyen lelkesen indultak el az ismeretlen úton?

Itt szólal meg a Feltámadott, mert itt szeretne valami újat kezdeni. Ebben a mélységben és sötétségben. A csalódások és kiábrándulások közepette, amikor a tehetetlenség és a szégyen érzése hatalmába kerít, amikor mi csak a véget látjuk. És mit tesz Jézus? Még mindig csak kérdez! Tudja ő, de mégis kérdez, hogy a tanítványok mondhassák el, hogy mi történt Jeruzsálemben és mi történt velük. Nekik kell

megfogalmazniuk, hogy maguk számára is nyilvánvaló legyen az, amit Jézus már régről tud. Sokáig azt gondoltam, hogy ez a hitnek csak az *egyik* útja. Mostanában egyre inkább azt élem meg, hogy ez az a *bizonyos* út: a kezdes érdekében őszintén szólni a végről.

Aztán Jézus elkezd tanítani őket. Jézus nem valami újat, nem valami mást mond, hanem a törtéteknek egészen más értelmezését adja meg. A tanítványok saját természetes emberi gondolkodásuk szerint fogalmazták meg, hogy mesterük szenvedése és halála összeegyeztethetetlen Isten jelenlétével. Jézus egészen másképp szolt a szenvedésről és a halálról. Ti így látjátok az eseményeket, én viszont így látom. Jézus nem Isten nélküli állapotként beszélt róluk, hanem olyan történésként mutatta be, amelyeknek nemcsak egyszerűen be kellett következniük, hanem amelyekben jelen volt a Szabadító. Azért nehéz ezt nekünk felfognunk, mert mi a szabadítást legöbbször úgy kívánjuk magunknak, hogy a rossz teljesen kerüljön el bennünket, ne is találkozzunk vele. Ebben az evangéliumi történetben – ha jól értem – Jézus arra hívja a tanítványokat, hogy próbáljanak meg másképpen tekinteni a történésekre. Keressék ott is Isten uralmát, ahol a legkevésbé feltételezik.

Amikor már esteledett, és útjuk végéhez értek, meghívták Jézust, hogy a napjukat közösen zárják le. De *Jézus* kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és nekik adta. A tanítványok felismerték őt, és miután Jézus eltávozott tőlük, még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembé, mert minden végben kezdet rejtezik.

Joób Máté

Böjti zenés esték

a kelenföldi evangélikus templomban
(1114 Budapest, Magyar István utca 1-3.)

2010. április 6. szerda, 18 óra **Kantataest**

J. S. Bach: *Herr, deine Augen sehen nach dem Glauben (BWV 102)*
Sehet, wir gehn hinauf gen Jerusalem (BWV 159)

Előadják:

Pap Anna Inkeri, Kéring László és Cser Péter (ének),
a kelenföldi evangélikus gyülekezet ének- és zenekara,
vezényel: **Bence Gábor**

2010. április 13. szerda, 18 óra **Mesterművek harmóniumra**

Sigfrid Karg-Elert és César Franck művei

Szabó Balázs – harmónium

2010. április 20. szerda, 18 óra **Liszt Ferenc: Via crucis**
(A keresztút)

Előadják:

Pál Diana – orgona, a Stella énekegyüttes és a PROtestáns Flatalok
Kamarakórusa (művészeti vezető: Abaffy Nóra),
vezényel: **Bence Gábor**

Igét hirdet: Blázy Árpád

A belépés díjtalan

Kendeh György-életrajzi emlékkönyv

Kérés, felhívás

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség kedves lelkészének, Kendeh Györgynek emlékére könyvet tervez kiadni, amelyben életét és szolgálatát szeretné átadni a jelen és a következő nemzedékeknek. E könyvben szeretnénk személyes visszaemlékezéseknek is helyet adni.

Gyurka bácsi életéről áttekintést kaptunk a Zákus Média Centrum interjú-videóján és a *Nem voltam egyedül* MEVISZ-kötetben szereplő interjújában. A tervezett kiadvány a lelkész prédikációiból való válogatással és személyes visszaemlékezésekkel is kívánja gazdagítani annak lehetőségét, hogy találkozhassunk példamutató életével. Ezért arra kérünk minden-

kit, hogy ha van olyan emléke áldozatos életű lelképásztorunkról, amelyet szívesen megosztana a gyülekezettel és a könyv olvasóival, írja le. Fontosnak tartunk minden személyes emléket. Kérem, juttassa el írását – e-mailben vagy papíron – a könyv felkért szerkesztőjéhez. Címe: Thurnay Béla, 2081 Piliscsaba, Széchenyi u. 19/a, tel.: 06-26/374-094; 06-20/824-4001, e-mail: thurnay.bela@gmail.com.

Tisztelettel és testvéri köszöntéssel a Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség elnöksége és Thurnay Béla
Budapest–Piliscsaba, 2011. február 10-én

Adventi sorozat: feltöltődés az ünnepekre

Pár nappal ezelőtt megkerestek bennünket, hogy írjunk egy rövid beszámolót az adventi igehirdetési alkalmakról. Elsőre nagyon távolinak tűnt a karácsony, annyi minden történt azóta: nehéz felidézni az akkor elhangzottakat. Végül elkezdtünk beszélgetni ezekről a – gyülekezeti körben eltöltött – szerda estékről, és kiderült, mennyi mindenre tudunk közösen emlékezni.

Jó volt visszagondolni a családi hangulatban együtt eltöltött órákra. Ahogy pár perccel a kezdés után betoppantunk a tanácsterembe, sok ismerőst pillanthattunk meg: énekkarosokat és ifiseket, fiatalabbakat és idősebbeket. Bár már csak a kezdőének második vissza-

kába tudtunk bekapcsolódni, később bepótolhattuk, hiszen minden alkalommal több éneket is énekeltünk. A negyedik szerdára Vulpius esti himnuszát olyan jól megtanultuk, hogy szinte kívülről tudtuk. Esténként, munka után, fáradtan, de lelkesen, pásztoroként mentünk mindannyian, a nap végén pedig egész hétre elegendő gondolkodnivalóval térhettünk haza.

Idén a karácsony előtti adventi időszak különösen zsúfolt volt. Az embertelen rohanás, munka, utazás előtti szervezkedés közben nagyon sokat jelentettek ezek a szerda esték az ünnepre készüléskor. A hét közepén meg tudtunk állni, és időt szántunk arra,

hogy a hagyományostól eltérő nézőpontokból is megvizsgáljuk a karácsonyi történetet. Az áhítat után arra is volt lehetőség, hogy a pár perces csendben kérdések segítségével elgondolkodjunk, milyen üzenetet hordoz számunkra az aktuális igeszakasz. Ezeket a gondolatainkat meg is oszthattuk egymással: mikor és hogyan sikerült legutóbb átadnunk

valakinek a jó hírt? Melyik az a csatorna, ahol Isten leginkább meg tud érkezni hozzánk?

Így – pár hónappal később – is jólesett felidézni, újra végiggondolni, hogyan is készültünk együtt az idei karácsonyra.

Misják Petra és Bagi Tamás

Imádság

Adventi szeretetvendégségünkön Victorné Erdős Eszter református lelkész nő volt a vendégünk, aki a tizenéves drogosok között végzett munkájáról számolt be előadásában. Két fiatal is veletartott, akik küzdelmeikről és a gyógyulás útján megtett lépéseikről beszéltek. Egyrészt megrázó volt hallani, hogy egyre fiatalabb korosztállyal kell foglalkozniuk a Ráckeresztúri Drográpiás Otthonban, másrészt örömteli volt hallani azokról a gyógyulásokról, amelyeket a Lélek vitt végbe az Ige és a támogató közösség által. Szeretettel adjuk közre az egyik fiatal imádságát:

Abszolút és végtelen teremtő Atyám!

Ismersz engem jól, ismered a szívemet, szándékaimat, ismered gondolataimat, gyengeségeimet és erősségeimet. Tudod, miért születtem erre a világra, és tudod, hogy én is tudom. Bocsásd meg, kérlek, hogy letértem az útról, ettem a tiltott gyümölcsből, és a szenvedélyeim kötőerejében elfeledkeztem önmagamról, majdnem elpazaroltam a képességeket, melyeket a szent tervedben való segédkezésért ajándékoztál nekem. Bocsásd meg, hogy a testemmel azonosítottam önmagam, és lelkemmel nem törődve fordítottam hátat neked.

Tudom, minden egyes pillanat ezen a világon a te önzetlen áldásod, és minden esemény az életemben a te szent akaratod alapján történik. Köszönöm, hogy folyton lehetőséget adsz

lelkem számára a fejlődéshez, hogy mindig itt vagy velem, és bebizonyítottad számomra, hogy létezel, pedig nem éltem neked tetsző életet. Köszönöm neked, hogy erőt és értelmet adtál, hogy másokat is elvezessék hozzád, és remélem, adsz lehetőséget még rá ebben az életben.

Tudod, hogy nem szívesen kérek tőled, mert tudom, hogy előttem lévő éveim is a te szent akaratod szerint és az én tetteim következtében alakulnak majd, azonban ismersz, érzed, hogy vannak dolgok, amiket másképp szeretnék. Szeretném, ha megértenének és elfogadnának itt a rehabon, ha nem a lehangosabb, hanem a leglogikusabb szónak lenne igaza. Szeretném, ha fényt adnál azon vak testvéreimnek, akik nem látnak túl önös érdekeiken, mert a tudatlanság kötőerejében élnek, és némelyek istennek hiszik magukat. Szeretném, ha felnyitnád szemüket, hogy te vagy az egyetlen és abszolút Isten, aki a legelső oka vagy a világmindenségnek. Adj nekik lehetőséget a változásra szent belátásod szerint. Adj nekem erőt a változásra, és lehetőséget, hogy végtelenül szerethesselek téged az idők végezetéig. Köszönök mindent, mit adsz, és mindent, mit megtagadsz!

Mindig hű szolgád!

Székely Ádám

Farsang

Március első péntek délutánján vidám gyermekszivaj töltötte be a tanácstermet. Farsangi készülődés vette kezdetét.

Horváth-Hegyí Áron köszöntötte az ötletes jelmezek mögé bújt apróságokat. Beszelt nekik arról, hogy a mi Mennyei Atyánk is szereti a vidámságot, a nevetést, a viccet. Kreativitását teremtő munkájában is láthatjuk, hiszen rengeteg érdekes, mókás állatot alkotott. A gyerekek egymást túlkiabálva találgatták, mi furcsa egy elefánton, egy százlábún, egy pillangón... Ezután a sokuk által ismert „Pillangó ha lehetnék” kezdetű dal csendült fel.

Akiknek kedvük volt, Blázy Árpádné Márti

néni vezetésével vetélkedőben mérhették össze ügyességüket; a többiek felszabadultan játszhattak. Pihenésképpen a hagyományosan Mády Rezsóné Kata néni által sült, elmaradhatatlan fánkot majszolgatták el, majd levették álarcaikat, és új élményekkel gazdagodva indultak haza.

Le tudjuk-e mi is vetni a mindennapi életünkben viselt álarcainkat? Tudunk-e tiszta szívvel, őszinte alázattal fordulni Isten és ember társaink felé? Milyen jó lenne ezzel a tudattal megérkezni a feltámadás ünnepéhez!

Zacher Edina

Cserkészgála

Boldog mai ifúság! Mi, nagymamák, nagyapák még irigykedve emlékezhetünk: mi is voltunk cserkészek, tizenévesen, még ha csak rövid ideig is. Aztán jött Rákosi pajtás... Ha unokáink cserkész mivoltával találkozunk, a fenti gondolat mindig átszalad fejünkben.

Gyerekkori cserkész-gálaestre nem emlékszünk, de őrsi foglalkozásokra, kirándulásokra, próbákra, számháborúkra igen. Jó lesz majdan a mostani gálaest szereplőinek is emlékezni – talán nem is annyira az estre magára, hanem inkább a felkészülésre, a fejtörésre, a felmerült ötletek elvetésével és megalósiásával eltöltött közös órákra.

A mára iparrá vált szórakoztatás egyre rafináltabb ötletekkel és kifinomultabb technikákkal próbálja megszerezni és megtartani „fogyasztóit”. Gálaestünk szereplőinél nem ez volt a cél. Ők magukat adták, mutatták szeretteiknek a „siker”, a megértés előzetes és biztos tudatában. Céljuk csak az volt, bemu-

tatni: így játszunk mi, így készülünk játékkal is az életre, így tanulunk fegyelmet, szolidaritást, segítőkészséget, így tesszük próbára a saját magunk és a szüleink, barátaink, nagyszüleink fantáziáját is minimális eszköztárral, mégis remek kosztümökkel (gondolunk itt például az őrsi láda „tartalmának” megjelenítésére). Öröm volt látni és érezni az egymás iránti nagy bajtársi szeretet nyilvánvaló jeleit. Mindenki megnyugtató érzéssel mehetett haza: a cserkészfoglalkozásokon gyermekeink azon értékek felé nyújtózkodnak, melyek manapság hiánycikknek számítanak hazánkban (is): erkölcs, önzetlenség, alázat, felelősségtudat, hogy csak néhány fontosat említsünk. S mindez gyülekezetünk falai között történik! Miután a „közönség” eltávozott, visszamaradt néhány szülő, nagyszülő, akik a hazautazást biztosították. Várniuk kellett, mert hátra volt még a rendrakás. Vezényszavak nélkül beállt mindenki a sorba. A lányok a konyhában, a

fiúk a színpadot jelentő deszkák körüli öntevékeny munkamegosztással, a korábbi vidámsággal, kedves viccelődéssel és elismerést kíváltó hatékonysággal tették dolgukat. Szép példáját láhattuk az őrsi órákon elsajátított felelősségtudat gyakorlati megvalósulásának. Egy utólagos tapsot a gálaest befejező része is megérdemel!

Kikről beszélünk itt? A Dévai Bíró Mátyás cserkészcsapatról. A természet szeretetéről és ismeretéről tanuskodó neveket hordozó őrsokről: a Királykobra, a Vadgesztenye, a Cse-

resznye, a Kullancs, a Pitypang és a Sas őrsről. Az egy az egyenlők közötti, nem tekintélyt parancsoló, de láthatóan tekintélyt élvező csapatparancsnok Bence Győzőről és őrsvezető társairól (hadd ne soroljunk fel neveket, hiszen mindenki ismeri őket!). Hadd legyen talán kivétel az estet szerényen, szép magyar beszéddel „moderáló” civilruhás „öregcserkész”, Schermann Sándor.

Örömmel, köszönettel és némi büszkeséggel emlékszünk az estre – két jelenlévő nagyszülő.

Nők napja? Nőnap? Női imanap!

Ez utóbbit ünnepeltük március 7-én délelőtt a hétfői bibliakör keretében. A női világimanapot évről évre többen ünnepelik világszerte és hazánkban is. Minden évben más ország keresztyén asszonyai adják a témát és állítják össze az ünnep liturgiáját. Ez visszatükrözi népük örömeit, problémáit, társadalmi-politikai helyzetüket, de tartalmaz aktualitást a mi mai életünkre is. Így még jobban együtt tudunk velük érezni.

Ebben az évben a dél-amerikai Chilével ismerkedhettünk meg, ezzel a sok természeti szépséggel, gazdag növény- és állatvilággal, többféle ásványi kincsel rendelkező és különböző kultúrájú népek által lakott országgal. Az ismeretátadás célja a közösség megerősítése, annak tudatosítása, hogy egy nagy keresztyén család tagjai vagyunk. Ezért tudjuk – ha kell – egymás terhét is hordozni. Az egy évvel ezelőtti nagy földrengés, majd az őszi bányaművelés miatt hosszabb időre a föld fogságába került bányászok sorsa indított többünket az értük való imádkozásra. Az 1970–80-as években a Pinochet-diktatúra idején is sokan gondoltak együttérzéssel a latin-amerikai ország népére. Ők maguk is akkor tanulták meg

igazán az összefogást, egymás támogatását, a rászorulókról való gondoskodást. Sok özvegyasszony szolgált ekkor főzéssel.

A chilei nép fontos tápláléka a kenyér. Nem hiányozhat az asztalról egy étkezéskor sem. A vendéget is saját készítésű kenyérral kínálják. Ebből adódóan ünnepünk központi témája a kenyér lett.

Hallottunk a sareptai özvegyasszonyról, akinek a nagy szárazság idején nem fogyott ki a liszte és olaja Isten csodája nyomán, mivel felvállalta Illés próféta táplálását. Az igehirdetés témája a négyezer ember megvendéglése volt. Jézus arra szólította tanítványait, hogy: „ti adjatok nekik enni”. Vendégünk, Gulácsiné Fabulya Hilda azt hangsúlyozta, hogy Isten áldásával elegendő lehet számunkra a kevés is. Ezért ne aggodalmaskodjunk a holnap felől.

A chilei asszonyok pedig azt kérdezik tőlünk: „Mennyi kenyerek van? Milyen ajándékok vannak? Mit tudtok megosztani másokkal?”

Imádságainkban hálát adtunk a mindennapi kenyérért, a természeti adottságokért, amelyekben a chileiek és mi magyarok is bővelünk. Bűnbocsánatért könyörgtünk, mert

nem tudjuk eléggé megosztani azt, amink van, mert nem törődünk igazán a rászorulókkal. Istent kértük, segítsen komolyabban venni felelősségünket, hogy gondoskodjunk az éhezőkéről, támogassuk az igazságosság és béke munkálóit, Isten irgalmassága szerint éljünk.

Az alkalmat szerény agapé követte, ahol házi sütésű kenyeret osztottunk meg egymással. Körünk egyetlen férfi tagja mindenkit virággal ajándékozott meg.

Missura Tiborné

Konfirmandus-hétvége Piliscsabán

Január 14-én az ifink Piliscsabára utazott, hogy három másik gyülekezet fiataljaival töltsse a hétvégét. Elég szép számban összegyűltünk, összesen csaknem hatvanan voltunk. A hétvége témája ez volt: „Értékes vagy!” Több áhítatot és előadást is meghallgattunk ezzel a témával kapcsolatban, és csoportokban is beszélgettünk. Az egyik előadáson említett filmet azóta együtt is megnéztük, majd beszélgettünk róla.

Azért persze mozogtunk is: szombat délelőtt kirándultunk, délután pedig – akinek volt kedve – focizhatott egy nagyot. Vasárnap részt vettünk az istentiszteleten, majd az ebéd után összegyűjtöttük az élményeket, és megbeszéltük a fő gondolatokat, amiket kaptunk. Ezzel zártuk az ifis hétvégét, ahova – azt hiszem – jövőre is elmegyek!

Ittzés Aliz

"Hallgasd meg uram imádságomat, jusson el hozzád kiáltásom!" Zsolt. 102,2

**MEGHÍVÓ
SZERETET-
VENDÉGSÉGRE!
MÁJUS 7-ÉN
SZOMBAT DÉLUTÁN
16.30 ÓRAKOR**

**A KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG TEMPLOMÁBAN**

(1114 BP., BOCSKAI ÚT 10.)

Nar Radar Élet
filmvetítéssel egybekötött koncert

VÖLGYESSY SZOMOR FANNI

www.fanninet.com

Villáminterjú gyülekezetünk új munkatársával, Bajtai Sándorral

Kedves Sándor! Szeretnék bemutatni Hírlevelünk olvasóinak! Kérlek, mondj néhány szót családrodól és arról, hogy miként kerületek gyülekezetünkbe?

Nyíregyházáról költöztünk a fővárosba. Először a IV. kerületben vettünk lakást, de az ottani körülmények eléggé megviseltek bennünket. Az Úr azonban megóvott minket, s végül sikerült venni egy lakást itt a XI. kerületben, amit nagyon szeretünk. Itt végre nyugalomban élhetünk.

Mivel engem evangélikusnak kereszteltek, ezért annak idején evangélikusokat kezdünk el keresni. Így hozott minket az Úr Lelke ebbe a gyülekezetbe. Külön érdekesség, hogy gyermekünket, Roland Sándort már itt keresztelték. Ekkor történt az is, hogy mivel csak polgárilag voltunk megesküdve, megkérdezted, nem akarnánk-e házasságunkat az Úr előtt is megerősíteni? Így azután feleségemet, Mariann polgári házasságunk hetedik évében újra feleségül vettem. Ennek különösen azért örülünk, mert a nyíregyházi polgári esküvőnket szülők és násznép nélkül tartottuk. Fiunk keresztelője után volt a templomi esküvőnk, amin már szüleink is jelen voltak!

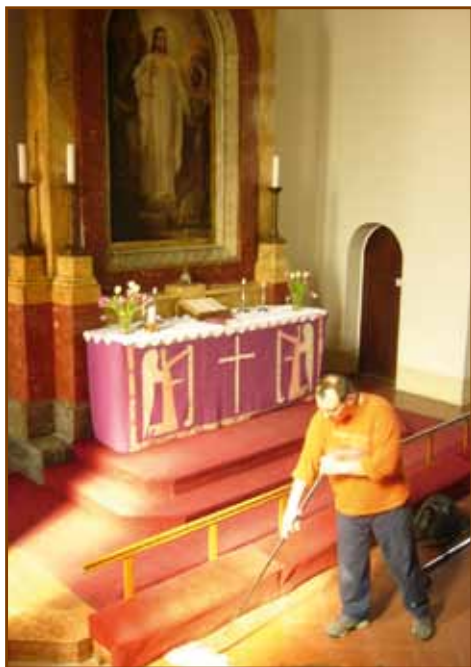
Szólnál egy kicsit a jelenről is?

Feleségem biztosítási üzletkötő, de átszervezés miatt épp a közelmúltban vesztette el az állását, most sajnos munkanélküli. Én a Fővárosi Bíróságon vagyok beléptető biztonsági őr, ami elég összetett feladat. Ezért az Úr irgalmát látom abban is, hogy beengedett az akolba, és így takaríthatok a gyülekezetben. Rolika most második osztályos, szép ered-

ményeket ér el, aminek mi, szülők nagyon örülünk.

Mit jelent számodra a keresztyénség, van-e kedves Igéd a Szentírásban?

Legjobban a 3. fejezet 16–18. verseit szeretem Dániel könyvéből: „Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk

az aranyoszobor előtt, amelyet felállítottattál!” Hiszem, hogy az Úr Jézus szabadító, akinek ereje nemcsak hangzatos szófordulatokban nyilvánul meg, hanem a valóságban is. S bár a hétköznapiakban olykor nehéz a keresztt, ő ad erőt, ő tanít a szeretetre, amire nagy szükség van ebben a sötét világban. Az Úr kegyelme

óvja e hazát, e gyülekezetet s benne a családokat!

Befejezésül azt kívánom Neked, hogy minél többször megtapasztalhasd: fáradásunk nem hiábavaló az Úrban! Köszönöm a beszélgetést.

Blázy Árpád

Beszélgetések az időskor közeledéséről és ajándékairól

A Bocskai úti templomnak abba az alsorsói gyülekezeti termébe, ahol ötven éve Kendeh György – Gyurka bácsi – készített fel bennünket a konfirmációra, tavaly ősszel Joób Máté és Schneller István hívott meg egy tucatsnyi, hasonló korú férfiembert az idő múlásáról, a közeledő öregségről való beszélgetéssorozatra. Szeretetteljes, meghatározó és megtisztelő visszahívás volt ez: a jövőről való gondolkodás nem könnyű elszármolást is jelentett az eltelt fél századról.

Úgy mutatkoztunk be egymásnak – lelkész és informatikus, teológiát végző építész és jogász, zenész és mérnök, vegyész, történész és irodalomtörténész, evangélikus és katolikus –, hogy igyekeztünk életünk testi és lelki problémáit, válságait és örömeit, betegségeit és gyógyulásait egymással megosztani.

A szép öregségre való felkészülés példák keresésével jár: ki-ki elmondta találkozásait a nála idősebbekkel, azokkal, akik megmutatták a lehetséges utakat; Arany Jánossal, az *Őszikék* költőjével vagy Áprily Lajossal, aki így kezdte *Kérés az öregséghez* című versét:

„Öregség, bölcs fegyelmelője vérnek,
taníts meg, hogy Csendemhez csendben érjek.”
Beszélgetéseink voltaképpen ezt a csendkeresést jelentették: vagy úgy, hogy a *Folyó szeli ketté* című filmet vitattuk meg – amelynek

rendezője és presbiteriánus lelkész és édesapát alakító szereplője, Robert Redford, korábbi alkotásaiból fiatal férfiként volt ismerős –, vagy hogy teológus, szerzetes és pszichológus tanulmányait elemeztük a megadott szempontokra és önmagunkra vonatkoztatva. Fő témáink az összejövetelek szándékát és célját összegezték: *A férfi sajátos feladatainak áttekintése; Az értékünk nem a hasznunk; Pozitív és negatív „öregedési minták”; Önmegvalósítás helyett öntranszcendálás.* A tavaszi újabb két alkalom nagyon összetett kérdésköre az imádkozás és az önmagunknak való megbocsátás.

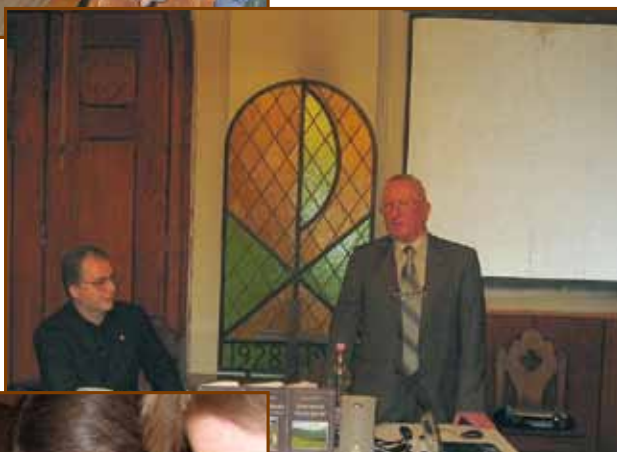
A család múltjában tanulmányozható és tanulmányozandó, jelenében és jövőjében pedig általunk is alakuló története elsődleges jelentőségű. Hogyan éltük és éljük meg azt, ami unokaként, fiúként, később pedig férjként nekünk adatott? Hogyan adjuk tovább a kapott értékeket mint apa és nagyapa, hogyan közvetítünk múlt és jövő között: ezek életünk alapkérdései. Édesapám idős korában elmondta, hogy annak idején gyerekként megkérdezték nagymamájukat, fél-e a haláltól. A válasz az volt, hogy nem. Miért nem? Mert akkor látni fogjuk azt, amiben hiszünk.

Annak idején. Ezt tudjuk visszamenőleg, a múltba vonatkoztatva, de tudhatjuk-e előre, a

Képek gyülekezetünk életéből

Az irodalmi est hallgatósága

*Kovács Sándor kárpátaljai
szakértő*

Babszívóverseny

Farsangolók egy csoportja

Angyal az égből

*Pál Diana orgonista kántor
az énekkar próbáján*

A női imanap néhány résztvevője

Ifis farsang

HIFI-kör

*Agapé a tanácsteremben
március 20-án*

*Cserkészgála:
a Sas őrs előadása*

*Cserkészgála:
a Vadgesztenye őrs*

jövőre nézve? „Mindennek rendelt ideje van” – tanultuk és tanuljuk napról napra. De mi a helyzet a munkával? Van, aki közülünk már nyugdíjas, és van, aki még jópár évig lehet – ahogy mondják – „aktív”; van, aki újabb, régóta vágyott területeket ismer meg, és van, aki nyugdíjas korában is korábbi munkáját folytatja. De tudjuk, az élet folytonos gazdagodás, amely folytonos lemondással is jár. A mai teljesítmény-központú világban hogyan viszonyuljunk a mi önmagunkkal szemben érvényesített követelményeinkhez? Elvárhatjuk-e és meddig azt, amit korábban előírtunk magunknak? Mikor lesz az „annak idején” bekövetkező változás? Vagy mikor kezdődik – talán már kezdődött – annak folyamata? Nehogy korábban, mert akkor szándékosan vénítjük, nehogy később, mert akkor becsapjuk önmagunkat.

Ennek a mindenki számára nehéz kérdésnek nem megoldására, hanem megkönnyítésére szolgál az a levél, amelyet egy ferences szerzetes írt agyvérzést kapott barátjának. A tenger alatt megrekedt Eurostar superexpresszvonat utasainak, a csodált technika által cserbenhagyottaknak abszurd helyzetéből indult ki, abból, hogy mi történik azokkal, akik a rohanó világban való termelést tekintik életcélnak, de hirtelen megbénulnak. Szent Ferenc intelmei szerint: „Minden ember annyit ér, amennyit Isten szemében ér, és semmivel sem többet.” Ezt kell látnunk, ezt kell megköszönnünk, és másként jövünk ki az alagútból – fejeződik be a levél.

„A Bibliában nem fordul elő a teljesítmény szó; ott mindig »termékenységéről« van szó” – írja Piet van Breemen *A szép öregedés ajándéka* című könyvében. A magvetés példázataiban „az a lényeges, hogy az ember egy ti-

tokra bízza rá magát, és engedi, hogy a titok működjön.” Ez mindennél jobban kell hogy érvényesüljön ebben az életszakaszban. Hadd idézzem a kötet másik mondatát, amely külön megbeszélés tárgya, és nagyon messzire vezet: „A megbocsátásban nem elfelejtünk, hanem másként emlékszünk.”

A központi jelentőségű témákról és igen tanulságos olvasmányokról való beszélgetések mélyre hatottak: sokszor nem mi elemeztük a műveket, hanem a művek bennünket. Nem egy esetben a különböző tapasztalatokból következő értelmezések olyan vitákat eredményeztek, amelyek nem a „kinek van igaza?” kérdése körül forogtak, hanem sokkal inkább a problémák összetettségéből fakadó többféle megközelítés lehetőségét és szükségességét bizonyították: azt, hogy nem magunkból, hanem felettünk lévő szempontokból kell kiindulnunk.

Újabb ajándékként és hálás köszönettel fogadhattuk azt, hogy ezek a találkozások létrejöttek. Mikor erről a lehetőségről barátainknak és ismerőseimnek beszámoltam, egyöntetű volt a fogadtatás: minél több helyen és minél gyakrabban lenne szükség ezekre a beszélgetésekre; egyikük csatlakozott is a már összeszokott társasághoz. Jó volt, hogy önmagunk nagy kérdéseire válaszokat kereshettünk, hogy egymásnak segíthettünk, már csak azért is, hogy a fiatalabbak – mikor hozzánk hasonlóan példákat fognak keresni – nehogy rosszabbul járjanak velünk, mint mi a mi elődeinkkel. Mindenekelőtt pedig azért, hogy a „Mindenkör örüljetek” és a „Mindemben hálákat adjatok” apostoli tanácsai a mi életünkben – még ha tökéletlenül is – megvalósulhassanak.

Korompay H. János

Ha hétfő este, akkor HIFI

Hatodévesként abban a kiváltságos helyzetben lehetek, hogy beleláthatok a kelenföldi gyülekezet működésének részleteibe – jobban, mint egy gyülekezeti tag, de annyira mégsem, mint egy lelkész. Mentorom, dr. Blázy Árpád lelkész úr „árnyékaként” több közösséget is megismerhetek közelebről – megfigyelőként, aktív résztvevőként és még szolgálóként is. Legyen az iskolások, fiatal felnőttek, családosak, közép- vagy nyugdíjas korúak vagy gyülekezeti munkatársak alkalma, mindegyik magában rejt valami különlegeset, számomra vonzót, amiért a szívemhez nőtt. Ezen írásban most csak egyről kell szólnom: a hétfő esti csoportról, akik – beleértve magamat is – HIFI-nek, tehát hétfői ifinek nevezik magukat. Az igazság az, hogy a harmincasok ifje nevet is viselhetnék, már ha a tagok korát vesszük figyelembe. Az életkoron kívül közös még a nyitottság, a tárgyalt témák tudományos igényességgel való boncolgatása, a beszélgetésekre odaszánt, szokottnál is több idő.

Szeptembertől az alkalmak tematikája a confirmációi káté kérdéseire épül. „Mit jelent az, hogy Isten az embert a maga képmására teremtette?” – szölt az első kérdésben. Jelenleg, az aktuális kérdés kapcsán – „Miért teremtette Isten az embert férfivá és nővé?” – különös-

képpen sok megbeszélő kerül asztalra. Hogy miért? Talán azért, mert az iftagok nagy része még házasságkötés előtt álló, dolgozó, fiatal felnőtt. Nem csoda hát, hogy már hetek óta nem sikerült továbblépni a következő kátékérdésre – de nincs is hova sietni: az a fontos, hogy a közösséget érintő kérdések alapos figyelmet kapjanak.

Minden hónap utolsó hétfőjén egy rendezvény alkalom töri meg a sorozatot. Ilyenkor az egyik ifis tag saját érdeklődési körébe illő témát hozhat, amit felvezet, bemutat vagy éppen megmutat a többieknek. Így volt már filmnézés (orosz ortodox szerzetesekről és saját rendezésű film a kendőről), versmondás (saját költeményekből válogatva), tudományos, képes előadás (*A nő a középkorban* címmel), úti beszámoló (Francia- és Spanyolországról), zongorakoncert (közös adventi vacsoránál), sőt egy kollektív látogatás a Magyar Nemzeti Galériába (egy ott dolgozó ifis közreműködésével) a Munkácsy-trilógia megtekintésére.

Azt mondhatjuk, változatosan és tartalmasan telik a körülbelül húsz főt számláló csoport élete, ahol – reményesség szerint – hosszabb távon is megmaradnak a lassan, de biztosan szövődő barátságok és kapcsolatok.

Horváth-Hegyí Áron

A keresztyén ember szabadságáról

A Középkör idei alkalmain – kapcsolódva az éves munkaprogramunk *Reformáció és szabadság* témájához – Luther Márton *A keresztyén ember szabadságáról* című reformirataival foglalkozunk. Lelkészünk, Blázy Árpád kéré-

sére következék egy rövid beszámoló a szemináriumban hallottakról.

Luther 1520-ban Wittenbergben írta meg ezt a művét latinul, majd a német fordítása is megjelent. Luther a latin nyelvű művét csatol-

ta X. Leó pápához írt – ha jól tudom – harmadik leveléhez, amiben sajnálatosnak tartja azt a vádat, mely szerint a pápát személyében sértette volna abban a vitában, amibe a pápa megbízottjai belekényszerítették, majd provokálták. A pápa emberei követelték tanainak visszavonását, de Luther ezt megtagadta. Idézet leveléből: „Abból azonban, hogy én visszavonjam tanaimat, semmi sem lesz..., mert az Isten Igéjét, amely a teljes szabadságot hirdeti, nem szabad és nem is kell fogságba vetni”. Teológiai felfogásának foglalataként leveléhez mellékelte *A keresztyén ember szabadságáról* szóló értekezését.

Az 1500-as évek elején vagyunk. Az európai emberek tudatán keresztyénszáguldanak Dürer apokaliptikus lovasai. A halállal naponta, az életükben – és nem a televízióban – találkoznak. Az emberekben halálfélelem, rettegés, tehetetlenség és a lelkük megmentésére irányuló cselekvési kényszer él (amit az egyház pénzgyűjtésre használt ki). Luther gondolatmenetét három pillérre támasztotta:

- Az üdvösség érdekében tett cselekedetek nemcsak hiábavalók, de szembe is fordulnak Isten megváltó tervével, tagadják azt.
- Csak a hit üdvözíthet. A hit kifejezést állítja szembe az üdvösség kiérdemelésére tett emberi erőlködéssel. A hit alatt egy folyamatot ért: az ember elveszettségének felismerését a törvény tükrében, Isten megváltó kegyelmét Krisztusban s ennek elfogadását.
- A felszabadult ember tevékenysége, cselekedeteinek indítéka, az öröm és a hála, a felismert megváltottságának szabadsága és a függetlensége az őember lététől.

Ha a mai viszonyainkra vetítjük tanulmányának megállapításait, az első kérdés, amit fel kell tennünk, személyes találkozásunk komolysága Isten törvényével, korunkban, amikor e törvények a közfelfogásban – talán elsősorban a média csendes bomlasztó hatá-

sára – relativizálódtak. Pedig ezek szigorú változatlan, mégpedig a *Hegyi beszéd* értelmezése és szigorú szerint. Ma is érvényes saját erőnkől való menthetetlenségünk. „Amikor tehát hinni kezdesz, akkor tanuld meg, hogy ami benned van, az teljességgel vétkes, bűnös, ítéletes” – mondja Luther.

Az egyetlen megoldás az a megújulás, amit Isten üdvözítő kegyelméből hittel nyerhetünk el, Luther kifejezésével: a „belső ember megújulása”. „Mert azt vedd tudomásul, hogy szükséged van Krisztusra, aki érted szenvedett, feltámadt, hogy ha hiszel őbenne, e hit által más emberré légy, elnyervén minden bűnöd bocsánatát, és megigazulván más valaki érdeméből, mégpedig egyedül Krisztuséból.” Ez tehát a keresztyén szabadság, a mi hitünk. Luther a továbbiakban fontosnak tartja, hogy megmagyarázza a hit „természetét”. Nincs szükségünk törvényre, cselekedetekre a meg-

igazuláshoz, sőt a cselekedetek tagadják Isten üdvözítő ígérteét (tagadják, és ezzel tulajdonképpen hazugnak vallják Istent), mert a hit köt egybe Krisztussal, aki átvállalta bűneink büntetését.

„Ennek hallatán ki ne örvendezne szíve minden sarkában..., mert Krisztus szeretetére semmiféle törvénnyel vagy cselekedettel soha el nem jutna. Ki az, aki ilyen szívnek ártani tudna... Ha rátör a bűn tudata vagy halál félelme, készen számára a reménység az Úrban, és nem fél...” – írja Luther. Nem fél az őt körülvevő világ eseményeitől. Ezek az események minden embert elérnek – kit jólétben, kit szorultságában találnak. A megújult belső ember azonban e kényszerek fölött áll, szabad tőlük.

Értekezésében nem térhet ki az állításaival szemben – valószínűleg gyakran – támasztott kérdés megválaszolása elől: „Ha a hit tesz mindent, és egymagában elég a megigazulásra, akkor miért van elrendelve a jócselekedet? Tétlenkedjünk tehát, és ne cselekedjünk semmit, megelégedve a hittel? Válaszom: nem így, gonoszok, nem így!”

Ezek után a cselekedetek három természetét vázolja fel, amelyek mögött a megújult belső ember áll:

- „Mivel a lélekkel ellentétes akarat munkál testünkben, szükséges, hogy testünket kor-

dában tartsuk böjttel, virrasztással, munkával és más mérsékelt fegyelemmel...”

- Kötelezettségünk van, bele vagyunk helyezve a minket körülvevő világba. Nem térhetünk ki Isten eredeti szándéka elől, azaz, hogy ne legyünk tétlenek, és „orcánk verítékével” biztosítsuk megélhetésünket és – ma már talán szükséges hozzátennünk, hogy – világunk megóvását is.
- „Végül azokról is kell beszélnünk, amiket embertársainkért kell megtennünk. A hitből folyik a szeretet és az örvendezés az Úrban, a szeretetből a derűs, készséges, szabad lélek az embertárs önkéntes szolgálatára, úgy, hogy egyáltalán nem gondol halálával vagy halátlansággal, dicsérettel vagy bírálattal, haszonnal vagy veszteséggel.”

Befejezésül idézzük Luther latin nyelvű értekezésének elején felállított, egymásnak ellentmondó és most már érthető két téziséét D. dr. Pröhlle Károly teológia tanár 1983-ban megjelent fordításából:

- „A keresztyén ember szabad ura mindennek, és nincs alávetve senkinek.
- A keresztyén ember készséges szolgája mindennek, és alá van vetve mindenkinek.” (vö. 1 Kor 9,19 illetve Róm 13,8)

Wenzel Gottfried

2x1% – Köszönet és kérés

Köszönjük mindazok adományát, akik eddig is támogatták templomépítő alapítványunkat SZJA-juk 1%-ának felajánlásával!

Kérjük, hogy kereső testvéreink az ideai adóbevalláskor is gondoljanak evangélikus egyházunkra és gyülekezetünk alapítványára!

Egyházunk technikai száma: 0035.

A Kelenföldi Evangélikus Templomépítő Alapítvány adószáma: 18006173–1–43.

A felajánlásokhoz szükséges formanyomtatvány az APEH honlapjáról letölthető.

Köszönettel: az alapítvány kuratóriuma

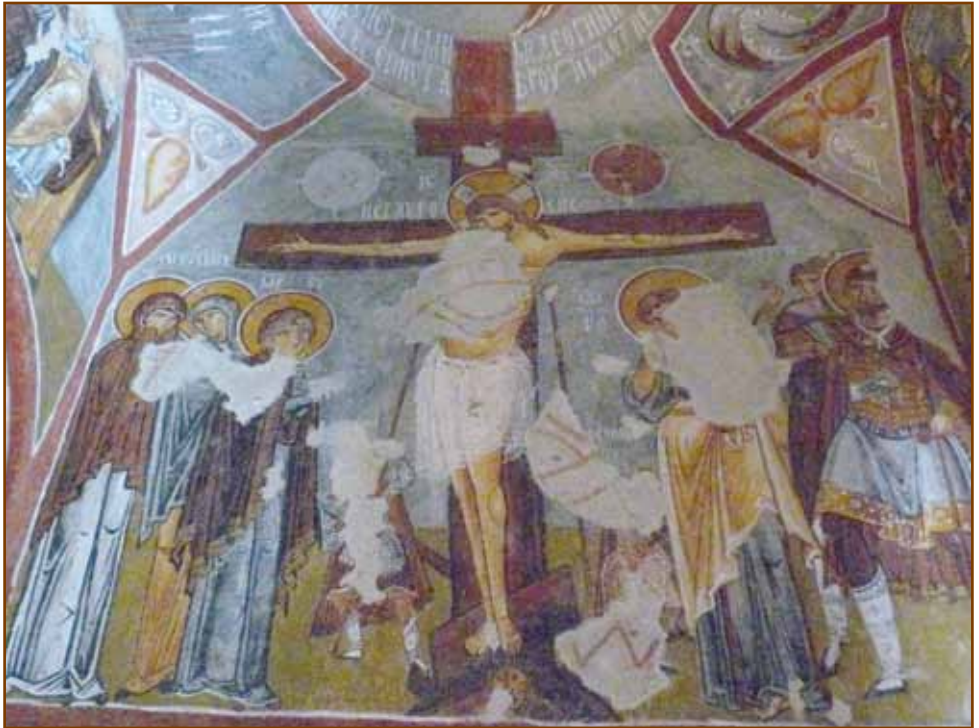
Törökországi anziksz 2010-ből

Már régóta készültem arra, hogy ellátogassak Törökország távolabbi helyeire. Nem lehet elkerülni egy ilyen utazáskor a sok görög, római és a még korábbi emléket, de most elsősorban a természeti szépségeket idézem fel, illetve a keresztyén és magyar emlékeket.

Kappadókia a különleges természeti formák tárháza. Az ötvenmillió évvel ezelőtti időszakban három hatalmas vulkán többszöri kitérése vastag hamuval, lávával árasztotta el a vidéket. Az így létrejött fennsíkot földrengések, folyók szabdalták, erős szelek, homokviharok formálták. Óriási gombák, tündérlábak, kémények, de még teve is látható, minden terület más és más. Legtöbbet a Zelve-völgyben nézelődhattunk.

Az ember is alakította a természetet: barlangokat, alagutakat vágott a könnyen véshető sziklába, sőt föld alatti városokat is létrehozott ezzel a „negatív” építkezéssel. Keresztyén közösségek találtak itt menedéket, és a 7. századtól kezdve barlangtemplomokat faragtak ki maguknak. A képrombolás időszakában vörös színű festékkel készült geometriai formákkal és stilizált növényi motívumokkal gazdagították a templomokat, a 9. század közepétől a díszítés egyre gazdagabb lett. A ma is látható freskók a 9–13. század között születtek.

Az egyik templom – a sok közül – a Cavuşini, 963 és 969 között készült. Eredeti homlokzata leomlott, a mostani az egyik terem belső oldala volt. A templom tele van viszonylag

jó állapotú freskókkal – Jézus életének eseményeivel, angyalokkal, apostolokkal. Az uralkodó színek a vörösbarna és a zöld. Itt is vannak kőbe vájtt galambdúcok, mindegyikre más jelet festettek, hogy hazataláljanak a galambok.

Jártunk még az Ihlara-, a Soganli- és a Göreme-völgyben, rövid ízelítőt kaphattunk a különböző templomokból. Nem csoda, hogy ez a terület is a világörökség része.

A legkeletibb pont, ameddig utazásunk során eljutottunk, nagyon különleges. Már az Eufráteszt is megláttuk, mikor terepjáró mikrobuszokba pattantunk át, hogy meghódítsuk a Nemrut-hegyet. Három órát autóztunk, át-

keltünk egy igen magas hágón is. Egyre zordabb lett a táj, mellettünk hó, alattunk sár, a sofőrök nem vittek tovább. Szerencsére már elérhető távolságba került a 2200 méteres magasságban lévő csúcs.

Kr. e. az első században e vidéken virágzott a Kommagéne királyság. Első királyának, Antiochusnak monumentális mauzóleuma és egy szabadtéri oltára található itt a hegytetőn. A gigantikus szoboralakok (csak a fejük körülbelül kétféle méteres) trónusokon ültek, míg egy földrengés le nem taszította őket. A nyugati és keleti terasz szobrai megegyeznek: sas és oroszlán között ül I. Antiochus, Fortuna, Zeusz, Apolló és Héraklész.

Ezután a Földközi-tenger nyugati partjára mentünk. Antakyát Nagy Sándor hadvezére, I. Antiochos alapította, innen a város elnevezése. Itt tanított Pál apostol és Barnabás. A város melletti hegyen lévő barlangban pedig Péter apostol gyűjtötte össze Jézus követőit (akiket itt neveztek először keresztyéneknek). E hely a Szent Péter-sziklatemplom. Belseje egyszerű: egy oltár, egy kőtrón és egy szobor áll bent, a falakon freskók nyomai, a padlón pedig mozaikrészletek. A barlang előtti falat a 13. században a keresztesek emelték.

Antakyából a Földközi-tenger partján utaztunk egészen Antalyáig, az ismert üdülőhelyig. Ennek közelében ellátogattunk Gebizbe (réggi nevén Madzsarköy). Az itt élők közül sokan az 1600-as vagy 1700-as években ide menekült magyarok leszármazottainak tartják magukat. (Az érdeklődőknek Margittai Gábor *Mi a madzsar?* című könyvét ajánlom.) Megnéztük a temető régi sírköveit. A díszítések a kopjafák faragásaira emlékeztetnek. A művészettörténész szerint ilyen díszítést azok alkalmaznak, akiknél van előzmény a fafaragásból. A főtéren áll egy székelykapu, erdélyiek hozták ajándékba. A polgármester is megjelent köszöntésünkre, közben teával, kávéval vendégelt meg minket.

Utolsó napunkat Isztambulban töltöttük. Az Ayasofia-székesegyház alapkövét még Justinianus császár rakta le 532-ben. A temp-

lom sokáig dzsámi is volt, Nagy Szulejmán itt helyezte el a Budáról hadizsákmányként elhurcolt bronz gyertyatartókat, melyek ma is megvannak. Szerencsére fennmaradtak a keresztyén korból származó mozaikok, többek között az, amely – középen Máriával és a gyermekkel – II. (Komnénosz) János császárt és feleségét, a Bizáncban szentként tisztelt Eirénét ábrázolja. Eiréne Szent László királyunk Piroska nevű leánya volt.

A Héttoronynál (Yedikule) az itt raboskodó magyarok emlékének adóztunk, láttuk az új emléktáblát, amelyet tavaly avattak.

A Saint-Benoît-templom eredetileg a bencéseké volt. A templom kriptájában nyugodott II. Rákóczi Ferenc, Zrínyi Ilona, Bercsényi Miklósné, Rákóczi József. Emléküket emléktábla is őrzi, de úgy tűnt, lehetetlen megtekinteni. II. Rákóczi Ferencnek és bujdosótársainak emlékeit Rodostóban kereshetjük fel, de oda most nem jutottunk el.

Sok szép virágot, tulipánt láttunk a parkokban. Törökország a tulipán igazi hazája.

Végül ajánlom Törökországot a jó ízeket szeretőknak. A török konyha kedvező a zöldségkedvelőknek is. Finom előétel volt a ceruzababból készült saláta, juhtúrós krémek adtak hozzá. Egy érdekes desszert a rántott sajt mézes borítással: tetejére örölt pisztáciát is szórtak.

Nemes Zsuzsa

Köszönet az áldozati vasárnap adományaiért

Március 6-án tartottuk idén az áldozati vasárnapunkat, melyen a három istentiszteleten együttvéve 1.4 millió Ft körüli összeg gyűlt össze. Az azóta beérkező további befizetésekkel együtt a végösszeg lapzártáig 1,9 millió Ft. Belátható időn belül el szeretnénk kezdeni a kolumbáriumbővítési munkák következő ütemét. A munkákat idén az egyházmegye is támogatja 800 ezer Ft-tal, saját gyülekezeti tagjainktól származó gyűjtésből pedig 2.2 millió Ft-ot irányzott elő a presbitérium a 2011. évi költségvetésben.

Köszönjük a testvérek felajánlásait, áldozatvállalását, és bízunk benne, hogy az eltervezett munkákat valóban folytatni tudjuk az Úristen áldásával!

Rejtvény

Kedves gyerekek!

Az első rejtvényben a húsvéti történetben szereplő tárgyak neveit kell kitalálnotok – illetve ezeknek is csak a mássalhangzóit, mert a magánhangzók mind megvannak. Segítségül elárulom, hogy a tárgyak sorrendben vannak, tehát először virágvasárnaphoz, utána nagycsütörtökhöz, nagypéntekhez, nagyszombat-hoz és húsvétvasárnaphoz kapcsolódó tárgyakon gondolkodjatok.

Ha sikerült az összeset kitalálni, akkor próbáljátok a tárgyak segítségével elmondani a húsvéti történetet, idézzétek fel, hogy melyik tárggyal ki mit csinált.

És most kezdődhet a megfejtés! ☺

_ E _ _ Ö _ U _ A
_ A _ _ I _ _ E _ Ü _ _
_ O _ Á _ _ _ A _ A _ _ E _ _ É _
_ Á _
_ O _ Á _
_ A _ _ O _ , _ O _ O _
_ A _ O _ A
_ Í _
O _ _ O _
_ Í _ O _ _ _ Í _ Ű _ Ö _ E _ _
_ Ö _ I _ _ O _ O _ A
_ Á _ _ _ Á _
_ E _ E _ _ _
E _ E _ E _ _ _ I _ A _ _
_ Á _ _ I _
_ I _ _ _ A _ _ O _ _ _
_ A _ _ _ Ö

Ki hol járt?

Ebben a rejtvényben helyszíneket és neveket, csoportokat találhattok. Nem is olyan könnyű kérdés, hogy vajon a húsvéti történet szereplői közül ki melyik helyszínen járt. Egyet

tudunk: Jézus mindenhol ott volt. Vajon a többiek hol voltak, és hol nem voltak ott?

Az utolsó vacsora terme
Gecsemáné-kert
Palota
A palota udvara
Helytartóság
Fejedelem
A Golgota felé vezető út
Golgota
Sziklasír

Angyal
Arimátiai József
Barabás
Cirénei Simon
Főpapok, írástudók, vének
Hamis tanúk
Heródes
János
Júdás
Katonák
Két rabló
Mária és az asszonyok
Őrség
Péter
Pilátus
Sokaság
Százados
Szolgálóleányok
Tanítványok

Ki mondta kinek?

A tárgyakról, helyekről, személyekről már egészen sokat tudunk. Most jöjjön néhány olyan mondat, ami elhangzik a történetben. Vajon ki mondta ezeket kinek?

„Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsás-
sam nektek szabadon?”

„Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!”

„Nem tudom, mit beszélsz.”

„Bizony mondom neked, ma velem leszel a
paradicsomban!”

„Barátom, hát ezért jöttél!”

„Miért oldjátok el a szamárcsikót?”

„Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik
kardot fognak, kard által vesznek el.”

„Méltó a halálra!”

„Az én lábamat nem mosod meg soha!”

„Ha Isten Fia vagy, mentsd meg magadat, és
szállj le a keresztről!”

„Te mondd.”

„Ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár;
mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én aka-
rom, hanem amint te.”

„De mi rosszat tett?”

„Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.”

„Feszítsd meg!”

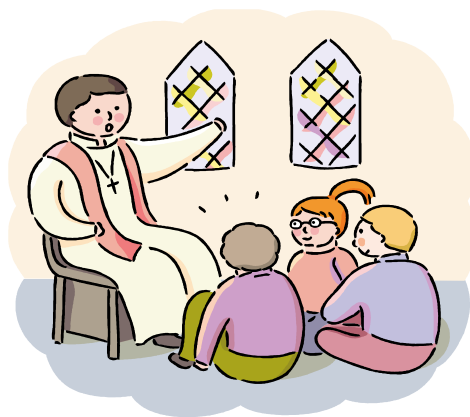
„MenjeteK el, és készítséteK el nekünk a hús-
vétí vacsorát, hogy megehessük.”

„Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened
vallanak?”

„Talán én?”

„Bizony, Isten fia volt ez!”

„Tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.
Nincsen itt, mert feltámadt.”

Ezzel a képpel hívatott bennünket Joób Máté
lelkész az idei konfirmációi oktatásra. Bár még nagyon
sokat kell tanulnunk, lassan végéhez érünk a
konfirmációi előkészítőnek. Éppen ezért szeretnénk
minden kedves gyülekezeti tagot meghívni az **ünnepi
beszámolóra**, amelyet **2011. május 28-án,
szombaton 17 órakor** tartunk a tanácsteremben,
illetve a **május 29-én, vasárnap 10.30-kor tartandó
konfirmációi istentiszteletre**.

Az idei konfirmandusok

Hírek, események

Adventi szeretetvendégségünkön Vicorné Erdöss Eszter tartott előadást a drogos fiatalok között végzett munkájáról.

December 20-án került sor a **hajléktalanok karácsonyára** a Fraknó utcai szeretetszolgálatunknál. Munkatársaink, Lázár Attila és felesége, Erzsike filmvetítéssel egybekötött műsorral készültek, amit Blázy Árpád áhítata zárt. A mintegy harminc rászorulónak a szíves vendéglátás mellett ajándécsomaggal is kedveskedtünk.

December 21-én tartottuk az immár hagyományos **munkatársi karácsonyt**. A gyülekezet elnöksége köszönetet mondott a megjelent munkatársaknak a múlt esztendőben végzett szolgálataikért, és könyvajándékokkal kedveskedett. A jól sikerült együttléti kötetlen beszélgetéssel zárult: a terített asztalokon forralt bor várta a vendégeket.

2011. január 1-jétől a **délelőtti istentiszteleteink ½ 11 órakor kezdődnek**. Köszönjük testvéreink rugalmasságát, hogy minden különösebb zökkenő nélkül megtörténhetett ez a változtatás!

Gyülekezetünk ifjúsága január 14–16. között **egyházmegyei ifjúsági hétvégén** vett részt Piliscsabán.

Sok pozitív visszajelzés érkezett az idei **ökumenikus imahét** (január 16–23.) kerületi alkalmairól. A szolgálattevők: Papp Sándor István O. Cist. (nálunk), Forgács Alajos (Ildikó téri református templom), Blázy Árpád (Szent Gellért-templom), Pető Viktória (baptista imaház), Bácsai Gábor (Szent Imre-templom), Molnár Miklós (farkasréti templom) és Lovas

András (Szent Angyalok-templom) voltak.

Február 5-én tartottuk idei első **szeretetvendégségünket**. Kovács Sándor kárpátaljai szakértő volt vendégünk, aki *Az ismeretlen Kárpátalja* címmel tartott vetítéssel egybekötött előadást.

Gyülekezetünk lelkész házaspárja februárban áhítatokat tartott az **MTV Hajnali gondolatok** című műsorában. (Az elhangzottak felvételről megtekinthetők a következő linkeken: http://videotar.mtv.hu/Videok/2011/02/10/07/Hajnali_gondolatok_2011_februar_10_.aspx, http://videotar.mtv.hu/Videok/2011/02/18/06/Hajnali_gondolatok_2011_februar_18_.aspx, http://videotar.mtv.hu/Videok/2011/02/27/06/Hajnali_gondolatok_2011_februar_27_.aspx.)

Február 8-án gyülekezetünk adott helyet a **Budai Egyházmegye LMK-ülésének**. Az istentiszteleten Bencéné Szabó Márta szolgált igehirdetéssel. E helyről is szíves köszönetet mondunk asszonytestvéreink önzetlen segítségéért és a finom ebédért!

A február 13-i esti és a 20-i istentiszteletekkel gyülekezetünk is bekapcsolódott a **házasság hete** sorozatba. A házaspárok Isten áldásával erősíthették meg kapcsolatukat.

Február 24-én és március 24-én **irodalmi estet** tartottunk a gyülekezeti teremben. A nagy érdeklődésre való tekintettel a következő tanévben is szervezünk hasonló esteket. Részletekkel később jelentkezünk.

Március 2-án a Szent Gellért-plébánia adott otthont a **kerületi ökumenikus lelkészta-**

lálkozó következő alkalmának. A négy felekezet lelkész képviselői Forgách Alajos kanonok-plébános személyes bevezetőjét követően együtt elmélkedtek arról, hogy kinek-kinek mit jelent a böjt. Következő alkalmunk az unitárius testvéreknél lesz.

Március 4-én **farsangi együttlétet** tartottunk gyülekezetünk gyermekeinek és fiataljainak.

Március 5-én templomunkban tartottuk **szereketvendégségünk**et. A Poézis együttes, valamint a Canterino és a Grádicsok énekkar Mózes Margit vezényletével előadta Kákay István *Pilátus* illetve *Hét ima* című műveit. Lásd a koncertről készült képes tudósítást!

Március 7-én a **női imnap** alkalmából vendégünk volt Gulácsiné Fabulya Hilda, a Szlovák Ajkú Evangélikus Egyházközség lelkésze.

Március 12-én rendezték meg az idei **egyház-megyei hittanversenyt** Budaörsön, melyen hittanosaink is részt vettek.

Március 20-án, böjt második vasárnapján **szupplikáció** volt gyülekezetünkben. Mitja Andrejek IV. évfolyamos teológiai hallgató hirdette az igét.

Ugyanezen a vasárnapon a 1/2 11-es istentiszteletet követően **agapé**t tartottunk a tanács-teremben. A kötetlen beszélgetés házigazdái a szerdai bibliakör tagjai voltak, akik süteménnyel és üdítővel fogadták a gyülekezet tagjait. A jól sikerült együttléten Asztalos György mutatta be a bibliakört.

Március 26-án gyülekezetünk adott helyet a **nyugdíjas papnék találkozásának**, melyen Blázy Árpádné áhítattal szolgált.

Áprilisi **szeretetvendégségünkön** asztali beszélgetés volt Pröhle Gergely helyettes államtitkárral, aki *Magyar külpolitika és a magyar kisebbség helyzete az európai uniós elnökségünk idején* címmel tartott bevezetőt.

Ökumenikus hálaadó konferencia lesz április 15-én, pénteken a Szent Margit Gimnázium dísztermében. Védnökök: Dékány Árpád Sixtus O. Cist. zirci főapát és dr. Hoffmann Tamás polgármester. A konferencián evangélikus részről Blázy Árpád és felesége szolgálnak.

Április 15–17. között **konfirmandus-hétvégét** tartunk Béren.

Április 15-én 16 órától **húsvéti kézművesdelután** lesz a gyülekezeti teremben.

Húsvét vasárnap délelőtt a 1/2 11 órás istentisztelettel párhuzamosan **gyermek-istentiszteletet** tartunk.

Április 25-én 15 órakor **finn nyelvű húsvéti istentiszteletet** tartunk gyülekezetünkben.

Cserkész hírek:

Április 16-án szeretettel várjuk cserkészjeink hozzátartozóit a még nem cserkész fiatalok családjával együtt egy közös kirándulásra. A nyitott cserkészprogram keretén belül a budai hegyekbe megyünk piknikre, játékra, jókedvű együttlétre.

Május 20–22.: Cserkészportya

Július 9–19.: Cserkész tábor. (A kiscserkészeket 13-tól várjuk.)

Zenei hírek:

Április 25-én, húsvéthétfőn ismét szeretettel hívjuk azokat a zenebarátokat, akik szívesen részt vesznek egy örömmzenélésben! Idén is Kodály Zoltán 114. zsolotárának zenekari változatával adjuk meg az ünnep második napjának súlyát. Várunk minden kottaolvasót, aki énekelni szeret vagy játszik valamilyen hangszeren! A próba negyed tízkor kezdődik a Bocskai úti templomunk karzatán.

Június 2-án, mennybemenetel ünnepén egy Koppenhágából érkező dán kórusral közösen zárjuk le az idei zenei évadot.

Szeretettel köszöntjük *Pál Dianát*, gyülekezetünk új orgonista kántorát, aki december óta szolgál gyülekezetünkben. Az idei böjti zenés sorozatot már ő tervezte, és részben ő szolgál orgonaművekkel.

Köszönet a segítségért!

Az elmúlt hetekben megtapasztalhattuk gyülekezetünk tagjainak gyors és áldozatos összefogását. Március elején adtunk hírt a presbitériumban és a gyülekezeti levelezőlistán arról, hogy sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetünk tagja – a huszonkilenc éves Dávid Lenke – szemészeti vizsgálatra Budapestre érkezett, és édesapjával együtt gyülekezetünk vendégszobájában szállt meg. Lenke egyik szemére nem lát, és most a szemklinikán sürgős műtétet javasoltak neki, hogy ne veszítse el a látását a másik szemére is.

A műtéttel kapcsolatos mintegy félmillió forintos kiadásra azonban nem volt anyagi fedezetük, és nagy öröm, hogy ezt gyülekezetünknek sikerült előteremtenie! Társadalombiztosítási területen jártas gyülekezeti tagjaink szerint van egy kis remény, hogy a romániai társadalombiztosítás utólag kifizeti a műtét költségeit, de erre megalapozottan számítani sajnos nem lehet.

A felhívásra sok gyülekezeti tagunk nagyon komoly anyagi áldozatot vállalt. Volt közöttük,

aki százezer, és volt, aki százötvenezer forinttal járult hozzá a műtét költségeihez, de sokan mások is adományoztak öt-, tíz-, húszezer forintot. Felemelő élmény volt megtapasztalni a gyors megmozdulást a presbiterek és a gyülekezeti tagok körében! Élelmiszerral, ebédmehívással, szállítással gyülekezeti tagjaink és lelkészeink további támogatást is adtak Lenkének és édesapjának. Az országos egyház százezer forinttal járult hozzá a kiadásokhoz.

A műtét sikeresen lezajlott, és vendégeink három hét itt-tartózkodás és a klinikai kontrollvizsgálat után hazautaztak. Az orvosi szakvélemény szerint körülbelül fél év múlva derül ki véglegesen, hogy hosszú távon milyen eredménye lett a műtétnek, és milyen szintű látása marad meg Lenkének.

Amikor Lenke és édesapja köszönetét tolmácsoljuk a kapott segítségért, kérjük, hogy más betegeinkkel együtt Lenkéért, látásának javulásáért is mindannyian imádkozzunk!

A gyülekezet vezetősége

Gyülekezetünk költségvetése

(1000 Ft-ra kerekítve, kivonat)

	2010. évi zárszámadás	2011. évi terv
BEVÉTELEK		
Gyülekezeti tagoktól (egyházfenntartás, adomány, perselypénz)	11 295	13 000
Gyülekezeti tagoktól (áldozati vasárnapi gyűjtés)	2 468	2 200
Gazdálkodásból (bérleti díjak, urnatemető stb.)	4 282	5 410
Központi támogatás (hitoktatás)	224	225
Külső támogatás (önkormányzat, pályázatok)	7 691	5 250
Saját alapítványtól	804	800
Átfutó és továbbítandó rételek (kötelező offertóriumok, járulékok, iratterjesztés)	2 851	2 395
Összesen (kerekítések nélkül)	29 205 197	28 480 000
KIADÁSOK		
Illetmények (lelkészek szolgálati és hitoktatási díja)	7 041	7 525
Illetmények (egyéb alkalmazottak)	3 606	4 760
Törvényes terhek (befizetendő járulékok)	1 127	1 130
Dologi kiadások (fűtés, világ., víz, posta, tel., útik., bizt. stb.)	4 415	4 587
Más egyházi szervnek (országos és egyházmegyei járulék, iskolafenntartás, más gyülekezetnek)	840	899
Továbbítandók (kötelező offertórium, iratterjesztés stb.)	2 010	2 045
Javítás, karbant., felsz. pótl., leltári tárgy beszerz., új létesítm.	11 627	5 950
Szeretetszolgálat, segélyek	631	1 150
Belmissziós kiadások, hírlevél, gyerekm., színjátások, énekkar	858	870
Táborok	199	215
Egyéb (családsegítő, testvérgyülekezet stb.)	545	600
Összesen (kerekítések nélkül)	33 713 703	30 906 400
PÉNZESZKÖZÖK 2010. december 31-én: 4 470 572 Ft.		

Néhány gondolat a számokhoz:

A **2010. évi bevételek** 97%-ra teljesültek, ebből a gyülekezeti tagok befizetései 94%. Az áldozati vasárnap 123%, hálás köszönet érte! A továbbítandó adományok (kötelező offertóriumok különböző célokra, szupplikáció stb.) 177%, ami az árvíz- és vörösiszap-károsultaknak gyűjtött 933 ezer Ft-nak (!), gyülekezeti tagjaink áldozatkészségének köszönhető.

A gazdálkodás bevételei 102%, külső támogatás 88%. Az Oktatási és Kulturális Minisztériumtól 4 milliós támogatást kaptunk az urnatemető bővítéséhez és akadálymentesítéséhez, ezt egészítik ki a pályázati összegek (külső támogatás).

2010-ben a kiadásaink a tervhez képest 93%-on zártak. Az illetmények 89%, a dologi kiadások 93%, egyéb kiadások 80%-on teljesültek. Az urnatemető-bővítést 9,6 millió Ft beruházásával sikerült megalapoznunk.

Az idei tervben a kiadásainkat a zárszámadás számai szerint terveztük. Az urnatemetőben a tavalyinál kisebb mértékű kiadással a padlóburkolatot és egy sor urnafülkét irányoztunk elő. Az urnafülkék értékesítése eredményeképpen várhatóan tovább tudjuk majd folytatni a munkát az akadálymentesítést is szem előtt tartva.

Zeneszóval az evangéliumról

A böjtelő fináléjaként – a március 5-i szeretvendégség keretében – Kákay István, az Országos Iroda igazgatója látogatott el templomunkba. Pilátus és Hét ima című műveit a Poézis együttes, a Canterino vegyeskar és a Grádicsook kamarakórus adta elő Mózes Margit vezényletével.

A koncert elején Blázy Árpád zsoldárszavakkal köszöntötte a megjelenteket, majd a csaknem tele templomban megszólalt a személyes „hitvallás”. A zenészek elsőként Reményik Sándor Pilátus című versének megzenésített változatát mutatták be a helytartó vívódását – mely nem áll távol a mai Krisztus-hívóktól sem. Kicsoda Ő? Mi történt a kereszten? Hogyan érintik életünket a nagypénteki történések? Korányi András prédikációjának segítségével eljuthattunk Títusz levelének igazságáig: az Isten megjelent kegyelmét nagypéntek és böjt összefüggésében szabad látni és személyes evangéliumként megélni. Ennek a személyességnek bizonyítéka a Hét ima, melyet ismét a zene nyelvén élhettünk meg az Isten személyes megszólításától a hálaadáson át a kérdésig: Mit adhatunk mi Istennek a megváltás csodájáért? Megtelt a templom dicsérettel és hálaadással a kórus, a zenekar és a zeneszerző tolmácsolásá-

ban, hiszen innen indul, amit az ember válasszolhat a húsvéti eseményekre, mígnem személyessé válhat az evangélium: Krisztus él! A megterített asztalok mellett továbbgondolhattuk a koncert élményét és mondanivalóját. Hol és hogyan találkozhattunk mások tevékenysége folytán az evangéliummal? Hogy kerültünk gyülekezetbe, Isten közelébe, honnan kaptuk hitünket? Vajon mi kinek az életébe vihetjük el a személyes evangéliumot? Itt a lehetőség, mert a böjt nem más, mint csönd, átgondolás, találkozás a Feltámadottal!

*Kulcsár Zsuzsanna
kórházlelkész, klinikai lelkigondozó*

2010 az anyakönyvek tükrében

A keresztség szentségében részesültek

Szakmáry Virág Fruzsina, Szakmáry Dalma Laura, Joób Jana, Tar Lenke, Trandakisz Anna Zoé, Palányi Evelin, Szabó Letícia Mira, Asztalos Enikő, Ittész Csanád Zoltán, Bölcs házy Enikő Emese, Berencsi Laura Alexandra, Markannen Erik Emil,

Morócz Lilla, Baykó-Sokoray Zétény Ábris, Kramanics Áron, Kása Dóra, Horváth Lídia, Kozma Janka Viola, Csere Boglárka Anna, Szontagh Álmos Zsigmond, Henrik Carl Axel, Tóth Emma, Bodor András György, Belley Ingrid, Isó Bernadett Mária, Nimród Dániel, Barna Simon Benedek, Pusztai Szilvia, Rezi Kató Anett, Horváth

Dániel, Dechert Ábel, Czégai Panna, Baranyai Anna, Dévai Hanna, Sárközi Lídia, Domanyek Dóra Alíz.

Adja a Teremtő Isten, hogy az ítélet napján a nevek felolvastassanak az Élet Könyvéből!

Konfirmációban részesültek

Bereznai Judith Lena, Csorba Hanna Kinga, Garancsi Flóra, Horváth Tamás Ferenc, Jassoy Benjámin, Lente Borbála, Merő Dániel, Nagy Adrienn Zsanett, Pálfi Lenke, Pusztay Balázs, Sütő-Nagy Sára, Szendrődi Maja Anna, Székely Dorottya, Varga Gergely, Rezi Kató Anett, Domanyek Dóra Alíz, Gesztesi Piroska, Szabó Árpád, Kiss Veronika Tünde, Horváth Lídia, Kása Dóra, Horváth Erika Izabella, Kramanics Áron.

Isten tartsa és őrizze meg a gyülekezet előtt fogadalmat tett testvéreinket!

Házasságot kötöttek

Váry György és Kovács Anita, Daniel Lee Weiser és Ilona Svejka, Schulek Dávid és Hajnóczki Ágnes, Simon Lajos Dániel és Kiss Rita, Stefan Puhlmann és Dr. Veress Nóra Johanna, Mészáros Zoltán és Herczog Emese, Varga Zoltán és Asztalos Eszter, Sült Tamás és Kecskés Alexandra, Fekete Ferenc és Hege-dűs Zsófia, Kazsimér Péter és Balog Viktória, Császár Gábor és Cenki Ágnes.

A Mindenható Isten áldja meg szeretettel és hűséggel a házastársakat!

Halottaink

Zimmer Tamásné sz: Szabó Márta (†83), Fekete Istvánné sz: Szaltinszky Eszter (†80), Fekete Gábor (†55), Irma Pogáts (†89), Bántó István (†91), Bokros Vilmos György (†73), Koczor Dániel (†85), Dr. Schuszter Ferencné sz: Kraszczyhorsvsky Margaréta (†97), Bruckner Marianna (†88), Horváth Tiborné sz: Szabó Julianna (†83), Dr.Pigniczky Imréné sz: Németh Edit (†60), Hörömpő Pálné sz: Révész Zsuzsanna (†84), Dr. Worschitz Oszkárné sz: Michnay Zsófia (†97), Botos István (†73), Dr. Molnár Gyuláné sz: Kastner Emma (†87), Sulyok Emese (†34), Cserhalmi Imréné sz: Rádfalvy Róza (†86), Rimár Jenőné sz: Farkas Piroska (†91), Várady Jenőné sz: Matolcsy Viola (†83), Korompay Erika (†58), Czirák Antal (†74), Kovács Ferenc (†49), Kovács Sándor (†84), Nagy Ernőné sz: Kehrling Angéla (†98), Rigó Mária (†93), Petró Mátyás (†72), Dr. Papp Mózesné sz: Tóth Erzsébet (†86), Csala Lenke (†79), Ferenczy Zoltán (†91), Dr. Ravasz Árpádné sz: Jacovins Margit (†96), Egyed Lajosné sz: Sasvári Gizella (†88), Szoleczky Ferencné sz: Agárdy Gizella (†90), Szekeres Gábor (†86), Szekeres Gáborné sz: Lökös Margit (†86), Szolga Sándorné sz: Farkas Melinda (†64), Scheffer Ferenc (†74), Dr. Kendelényi Ernőné sz: Varga Margit (†81), Horváth István Miklós (†66), Szabó Dávid (†84), Mázik László (†74).

Jézus mondja: Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz énbennem, ha meghal is, él! (Jn 11,25)

Április 22-én, nagypénteken az esti istentiszteletet követően gyülekezetünk színjátésköre egy modern Passiót ad elő. A nagyheti eseményeket hangsúlyozottan modern, mai környezetbe helyező, bő egyórás előadást Abaffy Zoltán vezetésével adják elő a fiatalok.

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

Április 20. Nagyszerda – Böjti zenés est
18 óra Blázy Árpád

Április 21. Nagycsütörtök
18 óra Horváth-Hegyi Áron

Április 22. Nagypéntek
10.30 óra Blázy Árpádné
18 óra Joób Máté és a lelkészek
Farkasrét* 9 óra Missura Tibor

Április 24. Húsvét ünnepe
8 óra Joób Máté
10.30 óra Joób Máté
10.30 óra gyermek-istentisztelet Blázy Árpádné
18 óra Blázy Árpád
Farkasrét* 9 óra Blázy Árpád

Április 25. Húsvét 2. napja
8 óra Blázy Árpád
10.30 óra Blázy Árpád
Farkasrét* 9 óra Joób Máté

* XI. Németvölgyi út 138.

Telefonszámok

Lelkeszi hivatal 06/20 824-2907, 361-2159
Blázy Árpád igazgatólelkész 385-0244
Joób Máté lelkész 385-0820
Blázy Árpádné másodlelkész 385-0244
Schulek Mátyás diakónus lelkész 337-8371
Ittész András felügyelő 209-4259
Kotsis Domokos másodfelügyelő 386-9626
Sass János másodfelügyelő 361-1493
Bence Gábor kántor, karnagy 208-3779
Sutyinszki Katalin egyházi 385-0600

Hivatali rend

A lelkeszi hivatal nyitva tartása:
Hétfő-péntek 9–13 óra,
Szerda 17–19 óra
Lelkeszek beosztása:
Blázy Árpád: kedd, péntek 10–12 óra
Joób Máté: szerda 17–19, csütörtök 10–12
Blázy Árpádné: hétfő, szerda 10–12 óra
Fraknó utcai Szeretetszolgálat
Cím: Budapest, Fraknó u. 32., tel.: 203-8365
Kedd 14–17 óra között Lázár Attila

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.

kelenfold@lutheran.hu

http://kelenfold.lutheran.hu

Szerkesztők: Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittész Szilvia, Joób Máté, Mády Erzsébet

Olvasószerkesztő: Ecsedi Klára

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:

Ittész Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu

Megjelent 1400 példányban.

Felelős kiadó: Ittész András

Tördelés és nyomás: D-Plus Kft.